

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

Год. IV Февр. 1928 Книга 1.

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОДИНА IV ФЕВРУАРИ 1928 БРОИ 1

ГЛАДЪТЪ.

„Ще проводя гладъ на земята, но не гладъ за хлѣбъ, нито жажда за вода, но за слушане Словото Господне“¹⁾).

Всѣко нѣщо се оцѣнява по своитѣ качества: умътъ — по своето знание; сърцето — по своята добрина; душата по своето благородство; духътъ — по своята сила.

По какво се отличава гладътъ? Гладътъ обикновено считатъ като едно мжчително състояние, и всички роптаятъ противъ него. Гладътъ създава великъ потикъ у човѣка. Той е остенътъ, който подтиква хората къмъ дѣйностъ. Цѣлата съврѣмenna култура се дължи на глада. Знанието сѣщо тъй се дължи на глада. Въ науката гладътъ наричатъ „законъ на необходимостта“.

Другъ остень, който кара хората да работятъ, е злото. Като сила въ свѣта, злото нѣкога е било добро. Доброто на миналитѣ вѣкове е днешно зло, а днешното добро ще е бждеще зло. Доброто, само по себе си, не може да се оформи. То всѣкога остава непроявено, неоформено.

За произхода на злото има една легенда. Тя е слѣдната: Въ царството на Ормузъ-Дай имало единъ поетъ, най-великиятъ и най-видниятъ, който нѣкога е сѣществувалъ. Името му било Адатъ-Махри. Той написалъ много съчинения, а народътъ пѣлъ неговитѣ пѣсни и го възхвалявалъ. За нещастие, той веднѣжъ написалъ слѣдния стихъ: „На Божествената трапеза виднитѣ богове станали немирни духове,“ съ който стихъ обидилъ боговетѣ, заради което билъ осъденъ на смъртно наказание. На събранието на боговетѣ присѣдствували всичкитѣ животни, растения и тогавашнитѣ учени мже. Важниятъ въпросъ на това събрание седѣлъ въ това, какво смъртно наказание да се наложи на поета за голѣмото му прѣстѣпление. Едни отъ боговетѣ прѣдложили да дадатъ поета на акулитѣ да го изядатъ. Други богове казали да го дадатъ на лѣвоветѣ да го разкъсатъ. Трети рѣшили да го турятъ на гърба на единъ конь, безъ право да се държи на него, а този конь да тича по гори и планини, да прѣскача прѣпятствия съ хиляди

1). Амось 8:11.

години. Четвърти богове предложили да заровятъ поета живъ въ земята и върху него да посадятъ дръвчета, чийто корени да смучатъ сокове отъ очитѣ му. Пети били на мнѣние да дадатъ поета на нѣкое научно дружество, да разполага съ него, както намѣри за добръ. Слушалъ поетътъ всичко това и се чудилъ, защо искатъ да му наложатъ такова наказание, когато той написалъ този стихъ съ всичката чистота на сърцето си, безъ никаква злоба. Обърналъ се той съ молитва къмъ Бога. Най-послѣ, на това събрание се явява и най-хубавата дъщеря на царя Ормузъ. Дай, заинтересувана и тя отъ сждбата на поета. Всички богове, като я видѣли, забравили прѣстѣплението на поета и се загледали въ нея. Царската дъщеря съ идването си припомнила стиха въ този видъ, както билъ написанъ отъ поета въ оригиналъ. При прѣписването била изпусната само една дума, а именно думата „свѣтли“. Стихътъ билъ: „На Божествената трапеза виднитѣ богове станали свѣтли немирни духове.“ Тя поискала да оставятъ поета на нейно разположение. Боговетѣ се съгласили. Тогава, царската дъщеря се приближава до поета и го запитва: „Искашъ ли да ми станешъ слуга и да поливашъ цвѣтята въ моята градина?“

И тъй, за да види човѣкъ доброто, той трѣбва да се смири, да стане слуга и да полива цвѣтята въ градината на царската дъщеря. Положението, което днесъ хората заематъ, службитѣ, които изпълняватъ, имъ сж дадени отъ царската дъщеря. И за да се избави човѣкъ отъ нещастieto, трѣбва да дойде царската дъщеря. Тя още не е дъщеря на Любовта. Дъщерята, която спасява днесъ е дъщеря на Мждростта.

Гладътъ е вжтрѣшенъ стремежъ на душата да се развива. Душата трѣбва да се посѣе като малко сѣменце, за да придобие знание. Не се ли посѣе, тя нѣма да има нито радости, нито скърби, а такъвъ животъ е още по тягостенъ. Само по пжтя на скърбитѣ ние ще дойдемъ до Божията Мждростъ. Мждростта е необходима, за да разбѣремъ Любовта. Отъ неразбирането на Любовта идватъ редъ разочарования. Какъ ще се утѣши човѣкъ? — Човѣкъ може да се утѣши само като се внесе закона на съвършенството въ свѣта. Вселената или Великиятъ Животъ се проявява по особенъ начинъ, но сжщеврѣменно и нашиятъ животъ се проявява. Има стълкновение между нашия животъ и общия животъ; има стълкновение между нашитѣ мисли и общитѣ мисли. Това което мисли цѣлото, ние не мислимъ. Това, което Богъ мисли, ние не мислимъ. Човѣкъ, за да избегне противорѣчията въ живота, трѣбва да знае намѣренията и постѣпкиѣ на цѣлото. Животътъ на човѣка трѣбва да бѣде въ съгласие съ Великия Животъ, за да се избегнатъ нещастията. Разбѣре ли човѣкъ цѣлото, ще може да регулира и своя животъ, ще направи живота си хармониченъ съ живота на цѣлото. Затова на хората сж потребни дълбоки познания.

Този вжтрѣшенъ гладъ е вложенъ въ насъ отъ самото начало, за да се запознаемъ и проучимъ Словото Божие. Подъ

Слово Божие ние разбираме цѣлокупната природа. Трѣбва да се изучаватъ цѣлото небе — слънцето, мѣсечината, звѣздитѣ, цѣлата земя — цвѣтята, растенията, птицитѣ, животнитѣ, човѣкътъ, както и всички сжществени прояви, които ставатъ въ природата изобщо. Когато човѣкъ знае всичко това, той ще може да го владѣе и да си служи съ него. Който владѣе рѣкитѣ, ще може да ги прѣкара въ безводни мѣста и ще може да полива градинитѣ на хората, които живѣятъ тамъ.

Когато този гладъ похлопа на вашата врата, благодарете за това. Когато ви дойде нѣкоя неприятностъ, нѣкоя спънка или нѣкое страдание, пакъ благодарете. Човѣкъ се изпитва въ мъчнотиитѣ. Силата на човѣка се мѣри съ прѣпятствията, които прѣодолюва. Той трѣбва да знае, че земята е училище, въ което е дошълъ да се учи и постоянно се изпитва. Човѣкъ, който не иска да се изпитва, който иска вѣченъ миръ, трѣбва да се откаже отъ всички блага въ живота. Не мислете, че великитѣ хора сж станали велики, само защото сж прѣодолюли голѣми страдания и мъчнотии. Не, тѣ сж станали велики, защото сж били благодарни и за малкитѣ страдания и нещастия. Голѣмитѣ нещастия въ свѣта произтичатъ отъ малкитѣ недоволства. Благородниятъ човѣкъ се радва и култивира малкитѣ красиви мисли, които спонтанно произтичатъ у него. У всѣки човѣкъ се раждатъ благородни мисли, и той трѣбва да бжде буденъ къмъ тия вжтрѣшни зараждащи се мисли, които му носятъ свѣтлина и малка радостъ, когато се намира въ най-голѣма тъмнина и скръбъ. Грѣшнитѣ хора очакватъ нѣщо велико, грамадно; тѣ не обръщатъ внимание на малкитѣ благородни мисли, които непосредствено се пораждатъ, и по такъвъ начинъ унищожаватъ великото, хубавото въ себе си.

Човѣкъ, който има този вжтрѣшенъ гладъ е въ връзка съ цѣлото, чува гласа Му, който казва: „Азъ съмъ всѣкога съ тебѣ“. Човѣкъ, който има връзка съ цѣлото и богатъ може да бжде, и ученъ може да бжде, всичко, каквото иска, може да има. Този вжтрѣшенъ гладъ показва стремежа на човѣка къмъ Единното, къмъ Великото въ свѣта. Човѣкъ трѣбва да работи въ живота си, за да се радва на благата, които той носи.

Ние трѣбва да изучаваме Словото, т. е. онова начало, което лежи въ основата на нѣщата и душитѣ на хората. Има една органическа наука, която се проучава по цѣлия свѣтъ. Единъ день всички напрѣднали души ще си подадатъ ръка, и знанието на миналото и на бждещето ще изпълни цѣлата земя. Всички хора ще се обединятъ и ще бждатъ едно стадо и единъ пастиръ, едно училище и единъ учителъ, една майка и единъ баща.

Истинският идеал на човъка.

Едно много цѣнно качество има скрито у човъка; качество, което играе ролята на единъ мощенъ двигателъ, който неуморно го тласка все по - напредъ и по - напредъ въ неговото съзнателно или несъзнателно развитие. Въ това качество, именно, се крие гаранцията, че когато и да е, човъкъ ще проникне и ще дойде до разрѣшението и на най-труднитѣ промблеми. Туй качество е оня вѣченъ стремежъ да се проникне въ тайнитѣ, които самиятъ животъ крие въ себе си; да се изслѣдва и проучи основно онова скритото, далечното, което колкото по-далечъ стои, толкова по-примамливо се рисува въ въображението на човъка и неговото желание да го постигне се усилва, даже и у човъка съ най-низко съзнание, макаръ въ най-слаба форма, може да се види, че туй качество се проявява. Ние виждаме множество смѣли изслѣдователи и цѣли експедиции, които напушатъ единъ удобенъ животъ и отиватъ да се излагатъ и на трудности, и на опасности, за да изслѣдватъ нѣкои непознати области на земята и обитаващитѣ тамъ непознати плѣмена. Други правятъ усилие да се изкачатъ на най-високия пунктъ на земята. Трети се стремятъ да достигнатъ полюситѣ ѝ и пр..

Друго едно цѣнно качество има скрито у човъка, а то е, че той никога не се задоволява отъ това, което е постигналъ. Като че ли онова вълшебнo дѣйствиe, което упражнява върху него непостигнатия идеалъ, набързо изчезва, шомъ като той бжде постигнатъ. И започватъ се нови замисли, нови проекти, лутания, падания, ставания, постижения, разочарования, нови проекти и така безъ край. И самиятъ животъ е подпомогналъ човъка въ това отношение — въ него има безкрайно много неизслѣдвани области и чудни тайни, въ които човъкъ трѣбва да прониква въ бждеще. Колкото и да е напредналъ, той все има нѣщо нищожно научено, а нѣщо безкрайно за изучаване. Хиляди идеали е постигналъ човъкъ и още много хиляди може да постигне, но все пакъ си остава незадоволенъ. У него като че ли има нѣщо дълбоко скрито, което всичко знае и винаги му нашепва: „Не е това най-сжщественото, има нѣщо друго, което ти трѣбва да намѣришъ“. И туй разочарование, при постигането на нѣкой идеалъ има двойна полза за човъка: първо, че той ще търси и ще се учи непрѣстанно и второ, то е като единъ индикаторъ, който показва, че не е намѣренъ идеалътъ, на който трѣбва всецѣло да се отдадемъ. Идеалътъ на човъка е единъ единственъ, а всички други идеали сж подготвления и опити.

Има, обаче, въпросъ, който е като врата за проникване въ тайнитѣ на живота, която врата стои неумолимо затворена до

неговото правилно разрѣшение. Този въпросъ е: духовни ли сж или материални принципитѣ на живота? Или вѣченъ ли е, или не животътъ? И на всѣки човѣкъ, рано или късно, прѣдстои разрѣшението на този въпросъ, защото той е, който ще даде направление на неговитѣ прояви. Двама души, които различно сж разрѣшили този въпросъ, се проявяватъ съвършено различно въ живота си. Този въпросъ, обаче, може да се разрѣши само субективно, т. е. отдѣлни единици сж, които ще се домогнатъ до неговото правилно разрѣшение, и тѣ дори ще си мълчатъ, или съвсѣмъ малко ще говорятъ по това. Защо? — Защото тѣ виждатъ, че е безполезно да се говори, дѣ трѣбва и дѣ не трѣбва по това, тъй като голѣма частъ отъ човѣчеството е въ своята инволюционна фаза; слѣдователно, тѣхъ може да ги занимава всичко друго, но не и разрѣшението на този въпросъ. За тѣхъ има законъ за причина и възмездие, има и врѣме. Защо да отива човѣкъ тамъ, дѣто не му е мѣстото? Ако въ нѣкои духовни общества, па и въ всичкѣ, малко много идейни течения, сж се появили нѣкои неприятности, то е само заради туй, че поради прибързаната пропаганда на нѣкои, въ тѣзи общества сж успѣли да влѣзатъ индивиди, недостатъчно подготвени за тамъ и слѣдователно, тѣ говорятъ за нови идеи, а живѣятъ по старому. Христосъ казва, че ако се налѣе ново вино въ стари мѣхове, тѣ ще се пукнатъ.

Когато у нѣкого назрѣе една вжтрѣшна нужда за духовенъ животъ, той непрѣменно ще намѣри и въчшни условия, които да го улеснятъ, стига искрено да търси. Тогава започва и работата на самоусъвършенствуването, или развитието на добродѣлитѣ. Условията и тукъ, както и навсѣкждѣ въ живота, сж сжщитѣ — ще работишъ, за да постигнешъ нѣщо. Ако слѣдваме музика, ще се подчиняваме на онѣзи правила, които прѣподавателятъ по музика прѣдава; ако искаме да развиемъ нашия добродѣтеленъ животъ, да събудимъ едно вжтрѣшно прозрѣние за живота и неговитѣ прояви, и тогава трѣбва да се подчинимъ на съотвѣтнитѣ прояви и напжтвания. Ние не можемъ да искаме отъ прѣподавателя да ни докаже, че ще успѣемъ въ музиката; това ще зависи отъ заложитѣ, които имаме въ себе си и отъ работата, която сме положили за развитието имъ. Слѣдователно, никой не може да докаже нѣкому сществуването на Бога, но нѣкои просветени могатъ да му посочатъ правила и упжтвания, чрѣзъ които той самъ да отиде при Него. Нѣкои желаятъ да имъ се докаже сществуването на Бога, а то е невъзможно. Даже, за да придобиемъ най-обикновени облаги, ние трѣбва да спазимъ редъ условия. Ако, наприкладъ, искаме да видимъ Парижъ, трѣбва да изменимъ разстоянието до тамъ; ако искаме да изучимъ нѣкой чуждъ езикъ — трѣбва да учимъ, а за да видимъ Бога, какво се иска? — „Чиститѣ по сърце ще видятъ Бога,“ казва Христосъ. Слѣдователно, ако нѣкой иска да види Бога, нека да погледне въ сърцето си. Ако тамъ има завистъ, умраза, развратени чувства и пр., той нищо нѣма да види.

Други искатъ да видятъ Бога, че тогава да повърватъ и да за-работятъ за своето изправяне. Виждането на Бога, обаче, е резултатъ, а не дѣйностъ; слѣдователно, ние не можемъ да имаме резултата прѣди дѣйността. Иначе казано, ние не можемъ да пристигнемъ въ Парижъ, прѣди да сме тръгнали за тамъ.

Невѣрието въ Бога е довело до тѣзи тежки условия на животъ и до тази сурова, егоистична борба за съществуване. И всички прѣстѣпления се вършатъ по тази причина. Може-би на нѣкои да имъ се вижда невѣроятно, че между изявленията на човѣшкия животъ и външнитѣ условия за него има съотношение, има връзка, но все пакъ, това е така. До колкото човѣкъ е по-добродѣтеленъ, дотолкова е по неограниченъ въ своето съзнание, а ако е егоистична и злобна натура, то въ съотношение съ неговия егоизъмъ се опрѣдѣлятъ границитѣ на неговата свобода, тѣй както въ зоологическата градина голѣмината на жбитѣ и свирѣпостта на животнитѣ опрѣдѣлятъ дебелината на рѣшеткитѣ, които ги ограждатъ. Защото въ живота има единъ ржководенъ принципъ, който опрѣдѣля възмездieto — всѣкому споредъ дѣлата. Малко по малко човѣкъ се е отклонявалъ отъ истинския пътъ на своето развитие, условията въ живота му сж се влошавали, и неговитѣ идеали сж ставали все по-дребнави и по-дребнави. Човѣшкото достоинство се продава на нищожна цѣна; братскитѣ чувства се погазватъ за нищо и никакви дребнавости. Дори често пжти човѣкъ оплаква загубата на онова, което го измичва и води къмъ опростаяване. Той страда и все пакъ пада и се покланя на оня бичъ, който го шиба въ лицето; прѣвива грѣбнакъ прѣдъ „силнитѣ“, а самъ би могълъ да бжде силенъ; бори се съ яростъ, за да прѣпрѣчи пжтя на онзи лжчъ, който му освѣтлява пжтя къмъ свобода, миръ и щастие!.. Надникнете вие въ всички слоеве на обществото, отъ най-висшитѣ до най-низшитѣ, надникнете въ ония срѣди които претендиратъ да бждатъ носители на разнитѣ изкуства и ще видите, каква безпощадна война за надмощие се води тамъ. Всѣки вижда въ своя съработникъ единъ противникъ, който е въ състояние да засѣдни неговото творчество и се стреми да му отговори съ жщото. При такива условия не може да се говори за истинско изкуство. Това е признакъ, че никой не е сигуренъ въ своето изкуство.

Ако хората биха заработили съ вѣра въ духовнитѣ принципи на човѣчеството, тѣ коренно биха промѣнили своя животъ и отношенията си единъ спрямо другъ. Защо да не се радваме ние, когато другитѣ успѣватъ? Защо да не подпомогнемъ нѣкого тамъ, кждѣто можемъ? Защо да не бждемъ прями и искрени въ отношенията си? Това би облекчило самия нашъ животъ, и той ще стане лекъ и приятенъ. Има, наистина, глупави традиции, създадени отъ вѣкове, които не е лесно да се прѣодолѣятъ, но кждѣ по-разумно би могълъ човѣкъ да употреби силитѣ, които сж вложени въ него, ако не въ прѣчистването на тѣзи утайки? За едно мъничко удоволствие човѣкъ изплаща съ редъ

горчивини и разочарования. Тогава не си ли струва труда да се повдигне той надъ тѣзи удоволствия, чиито плодове сж горчиви и отровни? Днесъ хората не сж искрени въ своитѣ отношения. Отъ една страна тѣ се отнасятъ съ крайно недовѣрие единъ спрямо другъ, а отъ друга страна сж готови да тичатъ подиръ нѣкой авторитетъ, стига той да заема нѣкое видно обществено положение, и да бжде облѣченъ съ външенъ блѣсъкъ. Великитѣ истини, обаче, идватъ въ простичко външно облѣкло. Единъ интересенъ опитъ е направенъ въ Парижъ, който съвсѣмъ изобличава поклонитѣ на авторитетитѣ. Взиматъ извадки отъ най-банални литературни произведения и подъ тѣхъ поставятъ имената на знаменити писатели. Всичко изнасятъ като неиздадени ръкописи на тѣзи автори. Самитѣ издатели искали да направятъ единъ опитъ, и, слѣдъ като всичко било прието за чиста монета, тѣ изявили истинското положение на работата. Чакъ тогава всички взели по-обстойно да прѣглеждатъ тѣзи съчинения и видѣли, че тѣ, наистина били нѣщо много обикновено. Та често хората приематъ онѣзи нѣща, които отвѣнъ сж грандиозни и блѣскави, а отвжтрѣ сж кухи и безсмислени, а онѣзи истини които могатъ да имъ отворятъ пжтя къмъ единъ великъ животъ — отхвърлятъ.

И така, слѣдъ като мине прѣзъ всичкитѣ идеали, които ще го ползуватъ, но нѣма да го задоволятъ всецѣло, човѣкъ трѣбва да дойде до въпроса за духовнитѣ принципи на човѣчеството. Като го разрѣши правилно, той ще отвори вратитѣ къмъ Бога. И хармонизирането му съ Бога, единението му съ Него, ще бжде оня великъ идеалъ, който всецѣло ще го задоволи и издигне. Мнозина вече сж разрѣшили този въпросъ правилно, и тѣхното число се увеличава постоянно. Тѣ приличатъ на ржка, която, както нѣкъждѣ е казано, нѣма да може да спре никакъвъ бентъ. Тѣ прииждатъ и безшумно работятъ, за да се увеличи свѣтлината на този свѣтъ и на земята да дойде Царството Божие.

Д. С.

* * *

За да бждешъ справедливъ, желанията трѣбва да бждатъ мълчеливи, чувствата — сжщо. Дѣйността да бжде спрямо всички еднаква. Ако трѣбва да говори нѣкой нѣкога — нека е Любовта!

Малкия Братъ.

А. Бертоли

Практиченъ окултизъмъ.

II

ПОУКА ОТЪ ОБИКНОВЕННЯ ЖИВОТЪ.¹⁾

Виа не можете да намѣрите вашето спасение другадѣ, освѣнъ въ самитѣ васъ. Вие нѣма да намѣрите вашето спасение въ никакви църкви, въ никакви университети.

Учительтъ.

Тукъ се говори за църквитѣ и университетитѣ на хората. Има Божествени църкви и Божествени университети. Но разрѣшението на задачата е въ самитѣ насъ, въ онази свобода, която имаме да използваме живота си повече или по-малко разумно.

Божествена църква е сърцето на човѣка. Божествениятъ университетъ е планетата, която обитаваме, съ всичката ѣ обстановка.

Практически окултизъмъ е това — да използваме въ даденъ моментъ най-разумно условията, които имаме, да се запознаемъ по единъ естественъ начинъ все повече и повече съ методитѣ и законитѣ, които управляватъ живота.

Ученикътъ знае, че всичко около него е важно; той търси причинитѣ на всѣка сполука или несполука вжтрѣ въ себе си. Той работи постоянно, не бърза, но използва всѣки случай за да придобие нѣщо; той знае, че живѣе за да се усъвършенствува; разбира смисъла на мъчногитѣ, които изпитва, и е прѣизпълненъ съ благородство, като вижда, колко жертви се даватъ, колко енергия се употребява, за да може той и всичкитѣ чловѣци да растатъ и да се учатъ.

Практичниятъ човѣкъ не живѣе постоянно съ блѣнове, които сж далечъ отъ него; той знае, че щедрата и разумна природа е поставила около него точно това, което му трѣбва, за да научи уроцитѣ си. Великиятъ Учителъ, Духътъ, щомъ види, че използваме разумно всичко, ще ни даде нови условия, нови задачи, все по-обширни и по-висши.

Нека сърцето ни да е чисто, то е нашиятъ храмъ, а душата ни е светилището. Тихиятъ вжтрѣшенъ гласъ винаги ще ни пошепва, какво да правимъ, къмъ коя посока да вървимъ. И този

¹⁾Първата статия е напечатана въ бр. бр. 4 и 5 на Ж. З. год. 1926.

Гласъ ще бжде толкова по-силенъ и по-ясенъ, колкото по-правилно разрѣшаваме задачитѣ на нашия ежедневенъ животъ.

Нѣкои, въ своя стремежъ къмъ висшето, искатъ да избегнатъ упражненіята и задачитѣ на ежедневния животъ. Тѣ не разбиратъ сжщността и красотата на живота; тайната на всѣки успѣхъ, който седи въ владането на малкитѣ сили, първо вжтрѣ въ насъ, послѣ вънъ отъ насъ. Отъ движението на една сѣнка може да се заключава, къмъ коя посока се движи прѣдмета и отъ кждѣ иде свѣтлината върху този прѣдметъ. Така, отъ малки тѣ прояви и случки въ физическия животъ, банални на гледъ, наблюдателтъ може да се поучава, да се развива и да добива нова опитностъ и духовна свѣтлина. Занаятчията, работникътъ, чиновникътъ, земледѣлецътъ, щомъ упражняватъ занаята си съзнателно, съ една мисль и радостъ, ще научатъ много нѣща, които сж първитѣ стѣпала нагорѣ, къмъ по-висши прояви. Като изпълнява своята служба съ будностъ и благодарностъ, той ще научи именно онова, което не може да се намѣри въ никоя книга, онова, което не може да бжде прѣдадено на другъ. Въ тази книга на живата опитностъ всѣки трѣбва да чете и да учи самъ.

Дѣйствително, нещастни сж ония, които се трудятъ отъ сутринъ до вечеръ, подтиквани само отъ желанието за едно малко материално възнаграждение, и цѣль денъ вършатъ своята работа механически, безъ радостъ или интересъ. Тѣ ще бждатъ отговорни за цѣнната козмична енергия, която тече прѣзъ тѣхъ безъ никаква полза; тѣ сж винаги мрачни и недоволни, виждатъ неприятели и неправда навредъ.

Практиченъ и щастливъ човѣкъ е този, който въ всѣка дѣйностъ, служба или занаятъ гледа като на едно упражнение, чрѣзъ което трѣбва да развива и усъвършенствува своитѣ вжтрѣшни качества: благъ характеръ, хармонични движения, ясна мисль, търпѣние, точностъ, воля и пр.. Разумниятъ човѣкъ може, освѣнъ малката материална награда, да придобива постоянно, чрѣзъ своята обикновена работа, всичкитѣ горни богатства; това е цѣнното, това е плодътъ, който ще го награди богато за енергията и врѣмето, което употребява. Това сж истинскитѣ богатства, които оставатъ въ съзнанието му прѣзъ цѣлата вѣчностъ. Висша наука е да знае човѣкъ да използва умно и практично обикновенитѣ ежедневни занимания, така че вечеръ, прѣди да се легне и си почине отъ дневнитѣ грижи, да се чувствува доволенъ отъ своята работа. Тогава измореното тѣло ще почива и ще се съвзема за нова работа; умътъ ще се радва на придобититѣ опитности; сърцето ще благодари на Твореца заради красивитѣ чувства; душата и Духътъ ще благославятъ и ще се приготвятъ, прѣзъ заслужената почивка на човѣшкото тѣло, свободно да научатъ единъ новъ Божественъ урокъ.

Истинска алхимия е това — да прѣвърне човѣкъ неприятнитѣ занятия, а понѣкога нагледъ безсмислени упражнения на обикновения животъ, въ чистъ духовенъ еликсиръ, който иде да засили Божествено начало у човѣка.

Алхимия и то най-висша е, човѣкъ да бжде въ състояние отъ най-простата работа, отъ най-обикновени вѣнкашенъ животъ да извлѣче търпеливо онази есенция, която капка по капка ще засили и издигне съзнанието му.

Тая опитностъ не се добива нито въ църквитѣ, нито въ университетитѣ. Религията на църквитѣ и човѣшката наука сж много бѣдни и безпомощни прѣдъ човѣшкия духъ, който има своя храмъ въ човѣшкото сърце и своя университетъ въ цѣлата вселена.

Грубиятъ материалистъ живѣе съ мисълта, че цѣль на всѣка негова дѣйностъ е материалното богатство, славата или човѣшкитѣ удоволствия. Това е една крайностъ. Друга крайностъ прѣдставлява религиозния фанатикъ, че може да постигне спасението като прѣнебрегне това важно стѣпало на човѣшката еволюция. И двамата се лъжатъ; слѣдъ бе брой страдания и несполуки тѣ ще бждатъ поставени на правия пѣтъ отъ великата разумностъ на живота, и отъ тамъ ще назначатъ съ бързи краки своето съзнателно възкачване. Разумниятъ практиченъ човѣкъ не чака законигъ на природата да му се налагатъ, но самъ съзнателно ги учи и се стреми да ги използва разумно.

За насъ това е Истина: да познаваме Божествени-тѣ закони и да ги прилагаме. За да се постигне това познание, не трѣбва да се бѣга отъ положението, въ което природата ни е поставила, мислейки, че тамъ не ни е мѣстото, че срѣдата е груба, работата ни унизителна. Не, всичко е добрѣ уредено, ще се учимъ при всичкитѣ условия, добри или лоши, благоприятни или противни, при богатство или при сиромашия.

Нѣма да критикуваме, нито да се оплакваме, но ще се учимъ да бждемъ практични, тѣй че съ най-малко изразходване на сили да придобиваме най-голѣма наука отъ живота, тѣй разнообразенъ и красивъ за всички, които иматъ уши да слушатъ и очи да гледатъ.

* * *

Този, който не е надвилъ нищо, той никога нѣма да знае колко е силенъ. Разбирайки това — недостатѣцитѣ ще станатъ иззоръ на неизчерпаема сила.

Малкия Братъ.

Животът на човъка въ окото.

Участъта на всички нови теории, нови разбирания и нови учения е една и съща:

— Erst wird die Sache ausgelacht,
Dann wird darüber nachgedacht,
Und schliesslich hat man's selbst gemacht ¹⁾

Стара истина е, че окото говори, че то не лъже, че има писано въ него. Много пъти сме чували да се говори отъ стари, невѣжи, прости хорица: „Слушай, истината да ми кажешъ, гледай ме въ очитѣ“, „по очитѣ ти ще те позная“ или „ако устата лъже, очитѣ не лъжатъ“ или „по очитѣ го познахъ — истината каза“ и т. н. Това и дѣцата знаятъ; и тѣ много добръ разкриватъ тайната, написана въ очитѣ, като казватъ: „Бре, моята майка по очитѣ ме позна“, „не можешъ нищо да скриешъ отъ учителя или учителката, по очитѣ ще те познае“, или „веднѣжъ излъгахъ, и татко позна, че го излъгахъ — по очитѣ видѣ“ и т. н. Значи, на очитѣ е дадено да съхраняватъ онова голѣмо съкровище на живота — Истината, и да изявяватъ и разкриватъ всѣко опущение противъ нея.

Дали само това носи и разкрива окото? Животътъ на душата е създалъ очитѣ и е поставилъ два живи свидѣтели за съществуването на душитѣ въ свѣта. Окото прѣдставлява и душата на човъка. Единствениятъ видимъ говоръ на душитѣ е говорътъ на очитѣ. Всѣки е опиталъ силата на единъ погледъ. Окото спира човъка, и окото изпраща човъка.

Задачата на човъка да работи върху себе си, да изгражда своя характеръ въ чистота — духовна, морална и физическа — е също вложена и разкрита въ окото. Учителътъ на човѣчеството, Христосъ, прѣди двѣ хиляди години разкри тази Истина въ единъ стихъ на Евангелието: „Ако окото ти е чисто, всичкото ти тѣло чисто ще бжде“. Чистотата е дадена на човъка, и той трѣбва да я пази, а не днесъ да я придобива. Ако той я изгубилъ, трѣбва да се повърне къмъ първоначалния животъ, който му е даденъ, и тамъ ще намѣри своята чистота.

Това прѣдполага една капитална работа надъ себе си и неморно бдене и пазене своята чистота на характера. Веднѣжъ човъкъ запазилъ тази чистота на окото, той разкрива въ себе си и онази вжтрѣшна свѣтлина, отъ която ще черпи познание.

И така, първото нѣщо, което знаемъ за окото, или което е

¹⁾ „Най-първо едно ново учение се усмива; послѣ човъкъ се замисля върху него, и най-послѣ човъкъ го приема“.

писано за окото, това е стихът от Евангелието, че окото изявява чистотата на живота. Веднъж Христос разкрил тази тайна на хората, Той разкрил и живота на човъка въ окото. Този стих е бил занемарен с въкове от учениците, но не ще е късно, ако те днес се върнат и проучат, какво крие окото въ себе си. Чисто ли е окото, на него може да се гледа; има ли свѣтлина, може ли да се чете. Въ окото можем да намерим физическия и духовния живот на човъка. Погледни окото на човъка, тамъ нѣма скрито покрито! Но погледни и проучи! Окото е било, е и ще бѣде години напредъ, една гатанка и задача на човѣчеството за наблюдение, изслѣждане и проучване.

Двойна е задачата на човѣшкото око. Първо: то приема образи отъ външния миръ, т. е. въ окото се отразява красотата отвън; второ: то изнася изживявания и впечатления отъ собствения вътрѣшенъ миръ на човъка, или то отразява вътрѣшната природа на човъка. Съ други думи може да кажемъ: Сърцето на човъка гледа презъ окото. Два дара, двѣ богатства носи човѣкъ съ себе си: окото и сърцето. Окото е сърцето на човъка отвън, а сърцето е окото на човъка отвътрѣ. Или, сърцето е вътрѣшното око, а окото е външното сърце на човъка. Въ окото се жпвятъ милиарди звѣзди, и въ него се оглеждатъ човѣшки души.

Тѣй много сж звѣздитѣ въ небето, тѣй много бѣлѣзи въ окото! Незайно е за насъ небето, скрито е за насъ окото!

Окото на човъка и небето на вселената, това сж двѣ задачи, двата учебника, които съврѣмненното човѣчество трѣбва да разгърне и проучи. Окото е небе за човъка, а небето е око за вселената. Тръгва се отъ незнанието, минава се презъ случайнитѣ открития, започва се съ знанието и достига се най-послѣ до науката и приложението ѝ въ живота. Който изучава небето, той познава звѣздитѣ, знае тѣхнитѣ имена, радва се на познатитѣ звѣзди и нови мисли и надежди добива отъ тѣхъ. Неговата душа се изпълва съ любовъ къмъ великото прѣдначертание на вселената и великия смисълъ, що се крие въ нейнитѣ творби. Изучаването на небето води човъка къмъ приятелство съ звѣздитѣ, свѣтлината и врѣмето, а това — къмъ чистота и простота въ живота навън, и свѣтлина и миръ въ живота навътрѣ. Който пакъ слѣди окото, разбира знацигѣ, съотношенията на бѣлѣзитѣ и тѣхнитѣ неправилности. Който изучава окото, той се изпълва съ импулъс за работа надъ себе си, за исправление на всички отущения и неправилности. Той разбира първата задача и задължения на човъка къмъ себе си — да доведе организма до едно здраво и нормално състояние, а тамъ се крие разположението на човѣшкия духъ.

Красиво е небето, дълбоко е окото!

Изучавайки окото, човѣкъ се натъква на три велики закони за човѣшкия развой и напредъкъ: Законътъ на съответствието, (причини и поледствия) законътъ на хармонията (душата и тѣлото) и законътъ на жертвата или

взаимнопомагането на организъмът за възтържествуване на здравето въ организма и чистотата му. Това сж тритъ велики закони, написани въ око̀то, по които се ръководятъ сждбинитъ въ живота на отдѣлния човѣкъ. Схване ли човѣкъ тия закони въ око̀то, силата му не ще бжде въ оржжието, нито въ ръжката, а само въ око̀то. Око̀то спира ръжката на убиѣца, око̀то вдига кракѣта на добродѣтелния човѣкъ. Първото добро дѣло минава прѣзъ очитъ, а послѣ прѣзъ ръжцѣтъ. Единъ погледъ може да измѣни коренно живота на човѣка и да го прѣобрази до неузнаваемостъ. Очитъ сж душата на човѣка. Тъ сж двигатели на неговия животъ.

* * *

Какъ е произлѣзла науката за око̀то?

Случайността е открила и родила много науки, случайността е открила и родила науката за око̀то. Едно младо момче, унгарецъ, Пекцели, имало единъ бухалъ, който много обичалъ и наблюдавалъ въ своитъ промѣнения. Този бухалъ ималъ свѣтложълти, портокалени ириса на очитъ. Единъ день дѣсниятъ кракъ на птицата се счупилъ, и Пекцели, като отишълъ да прѣвърже крака, забѣлѣзалъ, че съотвѣтния ирисъ на око̀то ималъ вече една черна линия прѣзъ срѣдата. Пекцели се заелъ сериозно съ неговото лѣчение, и когато кракътъ билъ излѣкуванъ, за негово голѣмо очудване, той забѣлѣзалъ, че и черната линия на ириса изчезнала, като оставила малка слѣда. Този случай, или това съвпадение, накарало младия Пекцели да наблюдава позорко знацитъ на ириса въ око̀то на бухала въ паралелъ съ промѣнитъ на неговия животъ. Така той дошълъ до едни постоянни положения на съотвѣтствие между живота на бухала и промѣнитъ въ ириса. Въ това врѣме въ него се поражда първата любовъ къмъ медицината, сирѣчь къмъ здравето, нормално положение на организма. По-сетнѣ той става лѣкаръ и винаги опрѣдѣлялъ диагнозата по очитъ. Още съ него и слѣдъ него се явяватъ редъ лѣкари, които се ръководятъ въ своята медицина отъ диагнозата на ириса.

Тукъ е умѣстно да цитирамъ признанието на единъ шведски лѣкаръ върху неустановената страна на медицината въ днешния вѣкъ съ слѣднитъ нѣколко думи: „Всичкитъ случаи на медицински отравяния се дължатъ не толкова на болеститъ, а на голѣмъ брой отъ лѣкаритъ съ своята погрѣшна диагноза, при която иматъ прѣдъ видъ самотѣлото, а не и око̀то“. И най-вѣрната диагноза не е тази на лѣкаритъ, а тази на собственото око. Въ око̀то е написано всѣко опущение и нарушение отъ правилния животъ споредъ природата; и въ око̀то ще намѣримъ и начина на лѣчението по единъ естественъ пжтъ. Въ око̀то най-ясно ще прочетемъ състоянието на човѣшкия организъмъ. Споредъ науката за око̀то, за всѣки човѣкъ има специаленъ природенъ лѣкаръ и специална природна медицина.

Въ това отношение, човѣкъ може да бжде лѣкаръ самъ на себе си. Външниятъ лѣкаръ може да бжде асистентъ на вътрѣшния лѣкаръ въ човѣка. Дѣ се крие вътрѣшния лѣкаръ? — Въ око. Ето защо, необходимо е, човѣкъ винаги да носи съ себе си едно малко огледалце: при всѣка промѣна на състоянието си да погледне очитѣ си. Вѣроятно огледалото е било създадено първоначално човѣкъ да наблюдава очитѣ си и по този начинъ да се проучава.

ЦВѢТОВЕТЪ НА ОЧИТЪ.

По цвѣтъ има три вида очи: кафяви, сини и сиви. Както нѣма човѣкъ въ свѣта, който иска да бжде лошъ, така нѣма и черни очи въ свѣта. Човѣкъ съ черни очи не съществува! За да бжде нормаленъ хода въ живота на човѣка за всѣки видъ очи има специфиченъ начинъ на лѣчение и третиране.

Кафявитѣ очи подразбиратъ готовность къмъ жертва за човѣчеството. Синитѣ очи държатъ връзка съ невидимия свѣтъ. Сивитѣ трѣбва да прѣнесатъ духовното на земята.

Хора съ кафяви очи при случай на заболяване трѣбва да се лѣкуватъ чрѣзъ топлина; синитѣ — чрѣзъ вода; сивитѣ — чрѣзъ миръ, на тѣхъ липсва това духовно качество. Ако тѣ живѣятъ въ миръ съ себе си, тогава ще бждатъ здрави.

Кафявитѣ очи живѣятъ въ дълбочина, синитѣ при височина и просторъ сж у дома си, а сивитѣ търсятъ широчина и миръ.

Кафявитѣ очи живѣятъ съ другитѣ и за другитѣ; когато сж сами, тѣ влизатъ дълбоко въ себе си. Синитѣ излизатъ навънъ и оставатъ сами; тѣ не могатъ да бждатъ съ други. На сивитѣ очи пкъ е необходимъ прѣмъ контактъ съ природата.

На синитѣ очи трѣбва размишление, за да иматъ нѣщо въ себе си; на кафявитѣ — изживявания, за да дадатъ нѣщо на другитѣ, а сивитѣ трѣбва да сж заети съ работа — тогава всичко е въ редъ и нормалность.

Синитѣ взиматъ, кафявитѣ даватъ, а сивитѣ се трудятъ, миръ да спечелятъ.

Синитѣ даватъ мисль, кафявитѣ — блага дума, а сивитѣ извършватъ нѣщо. По всѣко врѣме едно дѣло добръ сторено, е право на сивото око.

Синьото око се надѣва, кафявото вѣрва, а сивото трѣбва да обича.

* * * * *

Ще завърша статията съ нѣколко цитати отъ единъ виденъ съврѣмененъ философъ, мждрецъ и Учителъ на човѣчеството: „Всѣка форма въ природата е израъ на една Божествена мисль. Въ този смисль, окото е жива Божествена форма, въ която е написано, какъ е устроенъ живота на човѣка; въ него е написано, какъ е създадена слънчевата система и най-послѣ, какъ е устроенъ цѣлия козмосъ. Окото на човѣка е създадено

най-послѣ. То има най-високъ произходъ. Слѣдователно, който може да чете по окото, той е ученъ човѣкъ“.

Окото седи на първо мѣсто у човѣка. Каквото е окото, таква е и тѣлото. Ако въ окото ти има признаци на нечистота, тѣлото ти не може да бѣде чисто. Окото е изразъ, отражение на вжтрѣшния животъ на човѣка, а това е вжтрѣшното око. За вжтрѣшното око, именно, говори и Писанието.

Първиятъ учителъ на човѣчеството, който говори, учи, сѣди, поощрява, или моли, това е окото. То говори на човѣка или по-право на душата на човѣка

Най-устойчивиятъ удѣ на човѣка, това е окото; то не се измѣня. Единственото нѣщо въ видимия свѣтъ, което не прѣтърпява почти никакви промѣни отвънъ е окото. Обаче, то е единственото нѣщо, което говори и разкрива невидимия свѣтъ. Безпощадно е окото къмъ живота на човѣка, въ него всичко се отбѣлѣзва. Въ него човѣкъ ще намѣри хроникирани и отбѣлѣзани всички свои дѣяния — добри или зли. То съхранява архивата на човѣшкия животъ единично. Щомъ човѣкъ съгрѣши, окото веднага потъмнява. Стане ли човѣкъ праведенъ, окото е вече ясно, бистро и чисто. Ето защо, съ право може да кажемъ, че окото е барометърътъ за правилния животъ на човѣка.

Въ заключение ще кажа, че врата, и прозорецъ, и пѣтъ да изучи и проучи човѣкъ себе си е окото! Чрѣзъ него и по него, къмъ свѣтлитѣ чертози на чистия животъ, далечъ отъ всѣка тъмнина, мракъ и гибель!

Б. Боевъ.

Разумността въ природата и въ човѣка.

ИЗУЧАВАНЕ НА ПРИРОДАТА ПО ФОРМА, СЪДЪРЖАНИЕ И СМИСЪЛЪ.

„Животътъ трѣбва да се разбере по форма, съдържание и смисълъ“.

„Когато дойде новото състояние въ човѣка, тогазъ всичко ще оживѣе за него; камънитѣ, растенията и пр.. Камънитѣ не сж мъртви, но животътъ въ тѣхъ е медленъ“.

Учителътъ.

При изучавачето на природата днесъ повече се разглежда външната ѣ страна. Окултизмътъ обръща внимание и на тая страна. Но това е изучаване само по форма. Окултизмътъ се

стреми да отиде по-нататък и да изучи природата и по съдържание. Това е изучаване етернитъ и по-висши строителни сили, които работят въ човъшкия организъм и въ цѣлата природа. Такива етерни строителни сили иматъ растенията, животнитъ, човѣка, небеснитъ тѣла и пр.. И никой пжтъ не могатъ да се разбератъ физиологическитъ процеси въ организма, ако не се изучатъ въ свръзка съ дѣйствието на етернитъ строителни сили, които стоятъ задъ формитъ и ги градятъ. Напоследъкъ въ нѣкои книги се изучава природата отъ това гледище, напр. въ „Етернитъ строителни сили въ вселената и човѣка“ отъ Д-ръ Ваксмутъ, въ „Етернитъ строителни сили въ организма, разгледани научно“ отъ Д-ръ Попелбаумъ, въ „Окултна астрономия“ отъ Д-ръ Рудолфъ Щайнеръ и пр..

Но не трѣбва да се спремъ и на тая втора стѣпка. Има нѣщо повече. Задъ формата и съдържанието има друга, по-дълбока, духовна страна. Процеситъ, свързани съ формата и съдържанието, се ръководятъ отъ разумни сили. Задъ законитъ стоятъ разумни сили. Изучаването на природата въ свръзка именно съ разумнитъ, духовнитъ сили, които стоятъ задъ природнитъ явления, се нарича изучаване по смисълъ.

Окултистнтъ въ всички врѣмена сж знаели и сж практикували това тройно изучаване на нѣщата. Ако прослѣдимъ окултнитъ науки въ Египетъ, Индия, ако разгледаме еврейската Кабала и пр., ще видимъ това тройно разглеждане на нѣщата.

И така, науката за природата се дѣли на три голѣми тома. Който се ограничава само съ формата, чете само първия томъ отъ тази велика книга. Той дига само крайцеца на завѣсата, която скрива прѣдъ насъ природнитъ сили и закони. Чрѣзъ изучаване на строителнитъ енергии, които се криватъ задъ формитъ и ги градятъ, ние вече четемъ втория томъ на тази велика книга, но за по-дълбоко разбиране на природата е нужно изучаването ѝ и по смисълъ. Съ единъ примѣръ ще поясня това.

Нека вземемъ едно растение. Можемъ да го изучимъ тѣй, както днешната официална ботаника го изучава; ще изучимъ клѣткитъ, устройството на протоплазмата, ядката, клѣтъчната ципа, послѣ тъканитъ, органитъ, химичния съставъ, физиологичнитъ процеси: хранене, пастежъ, дишане, раздразняемостъ, движение, размножение и пр. Всичко това е изучаване по форма.

Но нужно е да се изучатъ тѣзи строителни енергии, които стоятъ задъ тѣзи тъкани и органи и ги градятъ. Съ това ще се разширятъ хоризонтитъ на ботаниката. Какви безкрайни перспективи ще се отворятъ за нея тогазъ! Всички факти, които ботаниката е натрупала досега, ще се изучатъ още веднѣжъ, но сега вече отъ това по дълбоко гледище. И каква свѣтлина ще се хвърли върху тѣхъ! Тѣзи строителни енергии образуватъ едно невидимо тѣло въ и около растението. За сензитивитъ, като тѣзи на Райхенбаха, това невидимо тѣло се явява като свѣтъщъ ореолъ около растението.

Но въ растението има и нѣщо повече. Растението има и

известна степен на съзнание. Въ растението дѣйствуватъ разумни, съзнателни сили. Ако си мислимъ, че съзнанието е привилегия само на човѣка и на нѣкои висши животни, много се лъжемъ. Никой пжтъ нѣма да разберемъ растението, ако не изучимъ всички процеси въ растението въ свръзка съ разумнитѣ сили, които дѣйствуватъ въ него. Нѣкои поети съ интуиция, като напр. Метерлинкъ, чувствуватъ вжтрѣшния животъ въ природата*). Обаче това, което поетътъ долавя повече съ своята интуиция, окултистъ изслѣдва съ научнитѣ методи на изслѣждане — опитно.

СЪОТВѢТСТВИЕ МЕЖДУ ФОРМАТА, СЪДЪРЖАНИЕТО И СМИСЪЛА.

Никой пжтъ нѣма да разберемъ причинитѣ за процеситѣ въ формата, ако не изучимъ дѣйствието на етернитѣ и по-висшитѣ строителни сили. Никой пжтъ нѣма да разберемъ тѣзи етерни строителни сили и тѣхното дѣйствие, ако не дойдемъ до разумнитѣ сили, които сж задъ тѣхъ.

Значи, формата се обяснява чрѣзъ съдържанието, а съдържанието чрѣзъ смисъла. Съ други думи съдържанието дава ключъ, за да разберемъ процеситѣ въ формата. А смисълътъ дава ключъ за да разберемъ процеситѣ въ съдържанието.

Между процеситѣ, които се изучаватъ въ тѣзи три дѣла на природната наука, има вжтрѣшна връзка. Има съотвѣтствие между формата, съдържанието и смисъла на нѣщата.

Изучаването на тази вжтрѣшна връзка, на това съотвѣтствие—това е най-важната частъ, това е увѣнчанието на науката.

Нѣкои мислятъ, че окултната наука е нѣщо откъснато отъ живота, че нѣма нищо общо съ околния намъ животъ. Така би било, ако тя изучава смисъла на нѣщата, т. е. духовната имъ страна, откъснато, безъ връзка съ физическитѣ явления. А тъкмо напротивъ, тя изучава съотвѣтствието между форма, съдържание и смисълъ. Окултизмътъ се стреми да намѣри, задъ кои вѣншни явления кои етерни и по-висши сили стоятъ, и слѣдъ това да намѣри, кои духовни сили стоятъ задъ послѣднитѣ.

Съ изучаването на това съотвѣтствие човѣкъ вече не е откъснатъ отъ физическия свѣтъ, не е отчужденъ отъ него, а напротивъ, тепърва става годенъ да го разбира.

Трѣбва да се изучаватъ опитно явленията въ природата отъ това тройно гледище: цвѣтата, трѣвитѣ, дърветата, животнитѣ, човѣка, минералитѣ, скалитѣ, планинитѣ, изворитѣ, звѣздитѣ и пр.. И това по-дълбоко знание довежда до едно дълбоко разбиране на живота и е приложимо въ всички области на живота. Само когато се изучатъ всички процеси въ природата отъ това тройно гледище, ще знаемъ методитѣ на разум-

*) Това той е изложилъ въ книгата си: „Душата на цвѣтата“, частъ отъ която ще печатаме въ слѣдната книжка.

ния животъ: правилнитѣ методи за хранене, спане, дишане, за използване енергиитѣ на природата, методи за умствения, сърдечния и волевия животъ и т. н.

Само знание, добито чрезъ това тройно гледище, дава условия за едно съзнателно отношение къмъ природата. Това дълбоко знание ражда съвсѣмъ ново отношение къмъ природата.

ИЗУЧАВАНЕ ПРИРОДАТА ПО ФОРМА.

Изучаването на природата само по форма има връзка съ една материалистична култура. Това е само единъ етапъ отъ развитието на човѣшкото съзнание.

Но сега има всички признаци, че отиваме къмъ едно по-дълбоко изучаване на природата. По кой начинъ се изучава природата прѣзъ тая или оная епоха, това не е случайно, но е въ зависимостъ отъ фазитѣ, прѣзъ които минава човѣшкото съзнание. А за да разберемъ тѣзи фази, трѣбва да знаемъ законитѣ, по които се развива съзнанието.

За изучаване на природата по форма нѣма какво да говоримъ, защото това е прѣдимно съдържанието на официалната наука.

ЕТЕРНИ СТРОИТЕЛНИ СИЛИ НА ХИМИЧНИТѢ ЕЛЕМЕНТИ

Чрезъ багетизма (опити съ лѣскова вилка и други видове вилки), чрезъ сензитивитѣ на Райхенбахъ и пр. е доказано, че химичнитѣ елементи иматъ около себе си силови полета. Тѣ могатъ да се констатираатъ.

Опитно е доказано, че въ силовото поле на сѣрата най-големата сила е насочена къмъ изтокъ, на кислорода — къмъ югъ, на телура — къмъ западъ, на водорода — къмъ северо-западъ и пр.

Дѣйствието на силовото поле може да се констатира на доста голѣмо разстояние отъ веществото. Това сж етернитѣ строителни сили на химичнитѣ елементи. Щомъ химичнитѣ елементи иматъ силови полета, то ясно е, че и химичнитѣ съединения иматъ такива, и то даже по-сложни.

Съ това се отваря една нова плодотворна областъ за химията. Значи химичниятъ елементъ не е вече само това, което виждаме предъ насъ. Въ понятието химиченъ елементъ ще включимъ и тѣзи силови полета, които заобикалятъ веществото.

Когато едно вещество действа на друго вещество, не трѣбва да вземемъ предъ видъ само взаимодѣйствието на видимитѣ имъ маси, защото то е въ зависимостъ и отъ взаимодѣйствието на тѣхнитѣ силови полета.

Опитно може да се докаже (чрезъ лѣскова вилка, чрезъ сензитива на Райхенбахъ и пр.), че силовото поле на една текуща вода се простира на голѣмо разстояние отъ дветѣ ѝ страни, — на 20—30—40 м. и повече, често даже на нѣколко километри.

Значи когато минаваме покрай водата, ние не се влияемъ само отъ видимата ѝ маса, но и отъ онова силово поле, което я заобикаля на доста голѣмо разстояние. И всѣка вода, съ която влияеме въ връзка, както и всѣко друго вещество ни влияятъ не само съ своята видима маса, но и съ онѣзи етерни строителни сили, които тѣ притежаватъ.

ЕТЕРНИ СТРОИТЕЛНИ СИЛИ НА ОРГАНИЗМА.

Тѣ сж констатирани въ ново време отъ изслѣдванията на Гурвичъ и ученицитѣ му. Обаче това, което той констатира, е отдавна известно на окултната наука, и е само една малка частца отъ това, което окултистъ е констатиралъ

Какъ Гурвичъ е дошелъ до тия сили въ организма? При насочване върхчето на единъ луковъ коренъ къмъ другъ луковъ коренъ отъ извѣстно разстояние, той видѣлъ, че дѣлението на клеткитѣ въ послѣдния се засилило. Той дошълъ тогазъ до заключение, че трѣбва да излизатъ лъчи отъ първия коренъ, които влияятъ на втория. По-послѣ такива лъчи той и ученицитѣ му докачаха у много растения и животни. Изслѣдваха се въ това отношение нервната система, кръвта, първацитѣ и пр. Това влияние на организмъ върху организмъ чрезъ тѣзи „митогенетични“ лъчи Гурвичъ нарече индукция.

Паситѣ не сж ли нѣщо аналогично на индукцията на Гурвичъ? Знае се, че тѣ иматъ голѣмо дѣйствиe. Тукъ дѣйтсвува не само внушението, понеже паситѣ указватъ влияние и въ такива случаи, когато внушението е изключено. Енергии излизатъ не само отъ върховетѣ на прѣститѣ, но и отъ цѣлия организмъ.

Тѣзи етерни строителни сили сж констатирани и по много други методи: по методата на Райхенбаха, Дюрвилъ, съ апарата на Д-ръ Килнеръ и пр.

Напр. сензитивитѣ на Райхенбахъ виждатъ тѣзи силови полета около водата, кристалитѣ, растенията, животнитѣ и човѣка. За сензитива кристалътъ е потопенъ въ една свѣтлина, която е съ разни цвѣтове, — споредъ кристала. За него кристалътъ е една свѣтлина, всрѣдъ която се намира видимата маса на кристала. И интересното е, че на двата си полюса кристалътъ може да има разни свѣтлини, което показва, че въ кристала е развита поляри-юстъ.

СИЛОВИТѢ ПОЛЕТА НА НЕБЕСНИТѢ ТѢЛА.

Както химичнитѣ елементи и организмѣтѣ, така и небеснитѣ тѣла иматъ силови полета, етерни строителни сили. Има постоянно взаимодѣйствиe между небеснитѣ тѣла чрезъ тѣзи етерни строителни сили. Значи небесното тѣло не е само тази маса, която виждаме предъ насъ. Около нея има голѣма сфера отъ етерни строителни сили. Никой пжтъ нѣма да се разбератъ астро-

номичните проблеми, ако не се вземат предъ видъ тѣзи послѣдните и законитѣ на дѣйствието имъ.

Това значи да ги изучимъ по съдържание. Всѣка планета е само точка на най-голѣмата концентрация на действието на тѣзи сили. И тѣзи сили дѣйствуватъ наоколо въ една голѣма сфера; сферитѣ на действие на разнитѣ планети се проникватъ.¹⁾

Сега ще дамъ нѣколко примѣра за влиянието на етернитѣ строителни сили на луната върху земнитѣ организми.

Х. Фоксъ Мунро отъ медицинското училище въ Каиро е наблюдавалъ лунната периодичность въ размножението на нѣкои животни. Той е забелѣзалъ, че морскитѣ таралежи сж пълни съ яйца при пълнолуние, а сж празни при новолуние. Нѣкой може да мисли, че това се дължи на приливъ и отливъ. Но въ Суезъ, дѣто сж правени наблюдения, морскитѣ приливи и отливи сж слаби. За да прѣмахне тѣхното дѣйствие, той е държалъ морскитѣ таралежи въ кутии. Такава лунна периодичность при размножението се забелѣзва и у водораслото *Dictyota*.

Лунната периодичность при размножението е констатирана и отъ Б. Х. Гравъ²⁾. Презъ лѣтнитѣ мѣсеци *Chaetopleura apiculata* показва периодичность, регулирана отъ луната: снасянето на яйцата почва, когато приближава пълнолуние и продължава 10 дена, до достигането на послѣдната четвъртъ.

Л. Фажъ и Р. Лежандръ изслѣдваха лунната периодичность у нѣкои *Nereidae* (морски червеи). Тѣ констатираха въ Конкарно сжщитѣ факти, които намѣриха Хемперманъ въ 1911 година, Фр. Лили, Жустъ въ 1914 година. Изслѣдвани сж били отъ тѣхъ видоветѣ *Platynereis Dumerilii*, *Leptonereis glauca*, *Perinereis cultrifera* и пр. *Platynereis Dumerilii* въ първата и послѣдната четвъртъ е готовъ въ безбройни маси да снася яйцата си, *Leptonereis* — въ послѣдната четвъртъ, *Perinereis cultrifera* — при пълнолуние. Авторитѣ казватъ, че нито движението на водата въ блатата, нито измѣнчивостъта въ интензивностьта на лунната свѣтлина сж непосредствена причина.

(слѣдва).

¹⁾ Вижъ „Етернитѣ строителни сили въ вселената, земята и човѣка“ отъ Д-ръ Ваксмутъ.

²⁾ Вижъ: Б. Х. Гравъ „Лунна периодичность въ снасянето на яйцата на *Chaetopleura apiculata*“ (*Biolog. Bull.*, XXII т., стр. 234—266, 1922 год.).

Наука за човѣшката физиономия.

Хората обвиняватъ Бога, че Той ги оставилъ въ тъмнина; сжщо така Го упрѣкватъ за Неговото мълчание. Тѣ никакъ не сж прави: Богъ е говорилъ много и много е писалъ. Но хората сж глухи и слѣпи; тѣ не чуватъ и не виждатъ, и, което е най-лошо, тѣ не искатъ нито да чуватъ, нито да виждатъ.

Природата — ето книгата, въ която Богъ е записалъ своитѣ мисли; тази книга, ако би могълъ човѣкъ да я чете, би могла да му даде чудни познания. Но уви! Кой мисли за това? Човѣкъ ходи надлъжъ и наширь по земята; той срѣща безброй множество форми, числа и цвѣтове, безъ да подозира, че въ всѣка форма, въ всѣко число и въ всѣки цвѣтъ е скрита истина, мисълъ на Божеството, проявлението на които е видимо за човѣка, защото всѣка форма има значение: тя е изражение на извѣстна идея.

Ние виждаме външната страна, образитѣ на нѣщата — форми, числа и цвѣтове, а идеитѣ на тѣзи образи изчезватъ отъ насъ.

Природата говори постоянно. Тя е нѣма само за лекомисленитѣ и повърхностни умове. Всичкитѣ органи, даже най-скрититѣ и най-дълбокитѣ, проявяватъ навънъ своитѣ усѣщания. Сжществува постоянна обмѣна между духа и тѣлото; удивително съотвѣтствие, постоянна бесѣда, която става отъ външното къмъ вжтрѣшното, тайната на която, за нещастие, е неизвѣстна и неясна за хората.

Това е езикътъ, който ние искаме да разкриемъ чрѣзъ нѣколко опрѣдѣлени и достпни за всѣки умъ принципи. Различнитѣ изражения на лицето съставляватъ езика на душитѣ, а различнитѣ интонации и измѣнения на гласа образуватъ неговата музика.

Богъ е далъ срѣдства на човѣка да познава вжтрѣшния миръ по външното изражение, и по такъвъ начинъ да се издигне до знанието на първата и най-възвишена отъ наукитѣ, която се състои въ умѣнието да се чете въ душитѣ, както простиятъ човѣкъ чете въ книгитѣ.

Тази наука се придобива чрѣзъ знанието на физиономическата клавиатура — инструментъ толкова финъ, съ такава поразителна чувствителностъ и такава чудна правдивостъ, че той моментално да възпроизвежда не само нашитѣ физически усѣщания, но даже най-неуловимитѣ наши нравствени впечатления, дори до изразяване на най-съкровенитѣ мисли.

Ние всички сме призвани да четемъ и разбираме физиономическия езикъ. Великата книга е постоянно отворена прѣдъ нашитѣ очи. Несъмнѣно, това изкуство има своитѣ трудности и

прѣдполага въ читателя щастливи способности, проникателенъ и наблюдателенъ умъ. Но всѣки, който би желалъ да се въоръжи съ твърда воля и да се отдаде на сериозна работа чрезъ изучаване и наблюдение, той би могълъ да прѣодолѣе всички прѣпятствия, да възтържествува надъ всички затруднения и, безъ съмнѣние, ще достигне до лесно и бързо четене по човѣшкитѣ физиономии.

Науката за човѣшката физиономия принася несъмнѣна полза. Тя позволява на този, който се занимава съ нея, съ единъ погледъ да забѣлѣжи всички характерни признаци, присъщи на извѣстенъ индивидъ; тя позволява изобщо да се опрѣдѣли душевния складъ, характера, степенъта на дарбиѣ, зрѣлостъта на ума, доколкото всичко това се открива чрезъ особеноститѣ на физиономията.

Да се отличи добродѣтеля отъ порока, честността отъ безчестието, искреностъта отъ лицемерieto, да се познае благородното сърце, готово да ни послужи, както и да се познае покварената душа, която се готви да ни излъже — това е цѣльта на тази наука. И тази цѣль е достатъчно прѣкрасна и велика, за да се стремимъ да я достигнемъ, като се посвети малко отъ скъпото ни врѣме за изучаване на физиономиката, което е колкото интересно, толкова и полезно.

Велико нѣщо е да изучавашъ хората, но прѣди всичко трѣбва да изучимъ насъ самитѣ. Да проникнемъ търпеливо и искрено въ нашата собствена личностъ, въ нашето сърце, въ нашитѣ страсти, въ нашитѣ усѣщания, въ нашитѣ чувства и въ нашитѣ впечатления. Такова познание на нашето вѣтрѣшно сжщество ще удовлетвори двойка цѣль: научна и морална.

Научната цѣль ще бѣде постигната, ако отъ познанието на самитѣ насъ ние можемъ да се издигнемъ до познанието на другитѣ. Колкото до нравствената цѣль, ние ще я постигнемъ, ако се възползуваме отъ изслѣдванията, направени надъ нашитѣ страсти и пороци, за да ги владѣемъ и да ги задушаваме. Колкото по-добрѣ познаваме насъ и другитѣ, толкова по-ясно ще ни бѣде разбрана тази чудесна тайна, която свързва Създателя съ неговото творение.

Най-голѣмитѣ измѣнения, които ставатъ въ човѣшката физиономия, въ благоприятна или неблагоприятна смисълъ, зависятъ отъ добродѣлитѣ, страститѣ и пороцитѣ. И, наистина, подъ влиянието на постоянното благоразумие и добродѣлитѣ, човѣшката фигура има отпечатъкъ на спокойствие, тишина и ясностъ и добива изражение на блаженство и свършенна хармония, която прѣдставлява особена красота. Напротивъ, подъ влияние на страститѣ и пороцитѣ физиономията се гърчи, обезобразява се; чъртитѣ на лицето, нарушили своята хармония, придобили и запазватъ извѣстни изразителни движения, които, въ очитѣ на дълбокия и тънъкъ наблюдател, означаватъ неспокойна душа и болезнени пертурбации, които нарушаватъ нравственостъта.

Но тѣзи промѣни носятъ частенъ, а не корененъ характеръ; физиономията се видоизмѣня въ нѣкои части, при което цѣлата съвокупность, т. е. типътъ остава безъ измѣнение, тъй като никакво влияние не е въ състояние да измѣни първичния типъ на индивида. Подобно прѣобразование би могло да произлѣзе само вслѣдствие реконструкция въ положението на коститѣ на лицето. Наистина, типичната форма прѣкарва важни видоизмѣнения, даже пълно прѣобразование, минавайки отъ родъ въ родъ прѣзъ дългия редъ на поколѣнията; но това е работа на врѣмето и на цѣли вѣкове, а не на внезапни прѣходи. Природата обикновено дѣйствува правилно и постепенно, нѣщо повече, тя дѣйствува материалистически правилно по пжтя на аналогията, а не по капризъ. По този начинъ, четиригълниятъ типъ може прѣкрасно, слѣдъ вѣковна еволюция и прѣходи, да се прѣобрази въ оваленъ; ето защо, извѣстенъ тѣлесенъ образъ или сѣмеенъ типъ се видоизмѣня много бавно и никога не се прѣобразява до неузнаваемостъ, ако това не е резултатъ отъ прѣкрятяване на рода и расата, и то въ продължение на цѣли вѣкове. Природата е дълбокъ геометрикъ: всичкитѣ нейни операции се основаватъ на геометрията и на числата. Въ всички свои създания тя дѣйствува геометрически и математически; никога тя не създава типъ, всичкитѣ части на който да не сж въ пълно съгласие.

Човѣшкото лице съдържа въ себе си всички геометрически фигури; този, който наблюдава съ голѣмо внимание и умѣе да чете езика на природата ще ги открие безъ голѣмъ трудъ. Личниятъ типъ опрѣдѣля формата на тѣлото; ако типътъ е четиригъленъ, всичко ще бжде четиригълно; ако е кржгълъ, всичко ще бжде кржгло и т. н., тъй като всѣко нарушение въ общата хармония произхожда отъ безпорядѣка и изопачаването, прѣдизвикани отъ ненормални и външни причини.

Всѣка човѣшка глава се свежда къмъ една отъ животѣ геометрични фигури: четиригълникъ, кржгъ, овалъ, тригълникъ и конусъ. Това сж петѣтъ основни типа на човѣшкото лице и съставляватъ една отъ октавитѣ, на които е построена физиономическата доктрина и система.

Типическиятъ характеръ и неговитѣ физиономически показания се видоизмѣнятъ различно, споредъ темперамента и по свѣстѣмъ особенъ начинъ споредъ асоциацията на нѣкои могщи фактори, които произвеждатъ голѣми промѣни въ геометрическитѣ типове и които му налагатъ отличителенъ характеръ.

Всѣки типъ съдържа скрити способности, инстинкти и страсти, които дѣйствуватъ или бездѣйствуватъ, които се възбуждатъ или се неутрализиратъ споредъ това, доколко съвмѣстниятъ темпераментъ се съгласува съ типа.

(слѣдва)

Отъ планината.

Свѣтли дни, сини нощи! Хубавъ е животътъ! Днитѣ сж едно шумоление, а нощитѣ една приказка. . . Единъ недѣленъ день, дойде единъ човѣкъ при мене, който цѣлиятъ бѣше отъ влакна, коси, смола и медъ. Цѣлиятъ миришеше на боръ, лицето му — бакъръ. Азъ стояхъ на прозореца и го гледахъ да идва отъ планинската пжтека. Една дебела тояга вървѣше до него и правѣше по-голѣми стѣпки отъ самия човѣкъ и винаги се спираше малко напредъ. Човѣкътъ се спре и заби тоягата въ земята, погледътъ му се връщаше назадъ. . .

— Отъ кждѣ идете? запитахъ азъ човѣка.

— Отъ планината! отговори естествениятъ му гласъ.

— Та какво ли има въ планината? Какво има тамъ?

— Какво ли нѣма тамъ!

Въ планината, приятелю, грѣхъ не влиза Тамъ е чисто, чисто, чисто. . . Та какво ли нѣма тамъ! Говоръ въ мълчанието, свѣтлина въ тъмнината, зеленина и просторъ. Така. Азъ седя прѣдъ моята хралупа и става вечеръ, и става сутринъ. . . Нѣма вечери, и нѣма сутрини нито въ града, нито въ замѣцитѣ — само въ гората, въ планината. . . Ето, шумоли, Той иде! Ти можешъ да Го видишъ, ти можешъ да Го похванешъ, до тебе е седналъ, въ тебе говори! . . Шуми планината, благоухае гората, смола капе отъ дърветата. . .

— Дѣдо, какъ шуми планината? запитахъ азъ.

— Планината, планината! . . . Азъ Го чувамъ, азъ Го виждамъ. . . 50 години живѣя въ планината, и чувамъ какъ тамъ шуми. . . Навсѣкждѣ шуми, гората говори! Думи ми идватъ въ главата, думи, каквито има въ приказкитѣ. Не, пѣсни сж това. Азъ седя на единъ дѣнеръ и удрямъ съ тоягата си такта. Слушамъ думитѣ, възприемамъ ги, разбирамъ ги, искамъ да ги изговоря. . . ха-ха-ха . . . нѣма ги! . . Азъ съмъ свършилъ само селското училище тамъ, долу, но азъ зная, какво говори планината. . . Кждѣ е празникътъ тъй хубавъ, както въ планината?... Празникъ е! Азъ облѣкохъ една чиста риза и най-хубавитѣ си дрехи въ планината. Седа прѣдъ колибата си. Услушвамъ се въ шумоленето на дърветата. . . Шуми планината, благоухае гората, смола капе отъ дърветата. . . Ахъ, чувате ли Го? Шумоли! Върховетѣ на дърветата се навеждатъ, тѣ се покланятъ. . . не поздравляватъ. . . Тържественъ часъ настава, святъ моментъ е! Тръпки ме побиватъ. . . Самъ Богъ е това! . . . Азъ ставамъ, снимамъ си калпака, оставамъ тоягата на земята, изправямъ се съ благоговѣние и пришепвамъ: Господи онѣмявамъ. . . Азъ Го

Виждамъ, азъ чувамъ Неговитѣ думи, протягамъ ръка къмъ Него, стоя вкованъ.

Богъ минава прѣзъ планината, и говори на дърветата. . . . Шумоли планината, благоухае гората, смола капе отъ дърветата. . . Всичко трѣва азъ го виждамъ, азъ го чувамъ. . . стоя настрана. . .

Господи! Велики Господи! . . . Въ планината, въ планината! Какво ли нѣма тамъ?

— — — — —
Неподвижно застана човѣкътъ съ протегната ръка къмъ планината и съ погледъ къмъ дърветата, като че съ тяхъ искаше той да говори. . . На очитѣ му лъснаха двѣ сълзи. . . .

— Въ планината, тамъ живѣе Богъ! промълви още старецътъ и си отмина. Той се върна пакъ назадъ.

Азъ затворихъ прозореца, седнахъ въ креслото си и дълбоко се замислихъ. Думитѣ на стареца още се нижеха въ ума ми. Въ планината, въ планината, какво ли нѣма тамъ? . . . Въ планината, тамъ живѣе Богъ!

Станахъ, отворихъ вратата и не я затворихъ вече. Отпратихъ се по планинската пътека къмъ близката гора, и прѣдъ дънера на първото дърво азъ колѣничихъ и дълго плакахъ — азъ се молѣхъ — — — — —

Въ Планината, тамъ живѣе Богъ! — — — — —

(Воленъ прѣводъ.)

И, наистина. той стана царь.

(Разказъ)

Прѣзъ този день лицето на владѣтеля на източнитѣ земи бѣше озарено отъ една особена неизпитана до тогава радостъ. Не само той, но и всички отъ неговия обширенъ палатъ изпитваха това безъ да щатъ. Причината бѣше, че новъ членъ се вписа въ царското сѣмейство на владѣтеля — единъ синъ му се роди. Всѣки погледъ, който се докосваше до образа на това дѣте, оставаше възхитенъ. А бащата обикна така своя синъ, че имаше желание всѣки мигъ да бже при него.

Растѣше младежътъ подъ нѣжнитѣ грижи на всички, които го заобикаляха. Но ето, че дойде врѣмето, когато по указанията на бѣлобрадитѣ мъдри съвѣтници, трѣбваше любимиятъ младежъ да изучи школата на мъдростъта, както я наричаха.

длань, виждаше той чрѣзъ своето въображение онзи редъ, порядъкъ и щастливъ животъ, плодъ на неговитѣ мждри закони. Потопенъ въ този захласъ, продължаваха да се редятъ образи единъ слѣдъ другъ, все отъ тази епоха. Когато образитѣ захванаха да се повтарятъ, той слѣзе отъ този миръ. Погледна своя Гуру, образътъ на когото бѣше особено измжченъ, очитѣ му бѣха влажни, и неизпитана мжка се струеше отъ тѣхъ. Никога той до тогава не бѣше виждалъ такава рѣзка промѣна въ този могъщъ образъ.

Това произведе силно сътресение въ съзнанието на ученика и тласна неговия умъ въ друга посока. Той видѣ себе си на една височина, а подъ нозѣтѣ си голѣмия градъ, който сега бѣше особено прѣизпълненъ отъ хора, движущи се, като мжтни маси вода, по широкитѣ улици, безъ нѣкаква цѣль, като се озвѣрваха, лъжеха се единъ другъ, потискаха се слабитѣ, и всичко това приличаше на звѣрилница. Той изживѣ това мизерно състояние, и сви се сърцего му отъ страшна мжка, защото обичаше хората. Рѣши и слѣзе при тѣхъ да ги избави, като търпеливо, на всички по отдѣлно посочваше пжтя къмъ единъ по-красивъ животъ, на взаимно уважение, на взаимна услуга. Така ги учеше той години, вѣкове, хилядолѣтия, и всички станаха добри — интелигентностъ се отпечата на тѣхнитѣ лица, бѣха щастливи и доволни отъ новия си животъ. Но слабъ бѣ този образъ, той идеше нѣкждѣ отдалечъ. Скоро първиятъ миръ съ своитѣ ярки образи отново завладѣха неговата сжщина. „Да, така ще бжде много по-бързо, още сега, а иначе! . . . О, вѣкове, хилядолѣтия даже. И когато се сепна и отвори очи, да чуе отговора, той видѣ, че бѣше самъ. Изпърво не вѣрваше на очитѣ си, но ярко свѣтещата луна му даде възможностъ да провери това. Неизпитана мжка почувствува той при тази загуба на най-обичания си, и като не знаеше изкуството да се владѣе, той би заплатилъ съ останалата частъ отъ живота си. Но кждѣ отиде той? Цѣлата нощъ се луташе младежътъ да отгатне това. Докато уморенъ отъ дългия пжтъ прѣзъ деня и безсънието на нощта падна прѣдъ западнитѣ врата на града, тъкмо когато звѣздитѣ бързаха да се скриятъ отъ пламтещата зора на изтока. Малко слѣдъ това, когато първитѣ слънчеви лжчи бѣха емулсирали пространството, чу се, висока прозявка, многократно изкашливане, нѣкакво шракане, адско скърцане, и двѣтѣ крила на портата широко се отвориха, очерта се едрата, почернѣла отъ слънцето, фигура на вратаря. Погледътъ му се спрѣ прѣдъ дѣсния стълбъ на портала, кждѣто небрѣжно се бѣ прострѣла фигурата на младежа. Не единъ пжтъ вратарьтъ имаше толкова случки, затова, туй никакъ не го очуди и като по обикновеному, той се запжти да прѣкжсне блаженното състояние на скитника съ присжща нему грубостъ. Тъкмо когато бѣше дигналъ кракъ, погледътъ му внезапно попадна върху лицето на спящия, което бѣше така мило, че разтърси отъ основа закоравѣлото и прашасало сърце на грубиянина, Странни чувства на уважение, на състрадание нѣкждѣ дълбоко извиха

своя гласъ. Този сжщиятъ слабъ гласъ прѣгъна коравото колѣно на воина, който нищо друго не бѣ виждалъ, освѣнъ камшикъ и суровость. Нѣжностъ обхвана неговата ржка, и тя за прѣвъ пжть леко полази по бузата.

Събуди се младежътъ, бързо се справи съ странното си положение и слѣдъ като учтиво поздрави вратаря, съ отмѣрени леки стпжки се запжти къмъ вжтрѣшността на голѣмия градъ.

Видѣтъ и промѣнитѣ въ града отъ неговото отсжтствие не му правѣха впечатление. Той бѣше заетъ съ нѣщо друго, съ нѣщо съвсѣмъ далечно отъ обикновеното, искаше да си даде равносмѣтка на всичко прѣживѣно въ послѣднитѣ моменти. Така той незабѣлзано се изправи прѣдъ двореца на своя татко.

Тази сутринъ царътъ се бѣше събудилъ особено рано. Той обичаше да става рано, когато утрото общаваше да бжде хубаво. Едно доволство се четеше на неговото лице. Случайно погледна прѣзъ прозореца, който водеше къмъ главната порта и видѣ странника, който разговаряше съ началника на войницитѣ, които пазѣха входа. Особеното му лице, държанието, всичко му се видѣ познато. Той удари звънеца и заповѣда на влѣзлия робъ да повикатъ стоещия на вратата младежъ. Една радостъ озари лицето му отъ това си рѣшение. И когато принцътъ влѣзе, царътъ за мигъ изгуби всѣка властъ надъ себе си, като че животътъ въ него се бѣ прѣкжсналъ. Слѣдъ като направи колосални усилия, успѣ да изтръгне отъ себе си единъ неземежъ викъ на радостъ.

Минаха дни, мѣсеци, години отъ този моментъ, прѣзъ което врѣме младежътъ усърдно се готвѣше да бжде замѣстникъ на своя татко.

Но и всѣки день прѣкарваше щастливи моменти въ спомени за онзи, който му бѣше далъ най цѣнното въ свѣта: „Интелигентностъ на характера“.

Замина си царътъ и остави тежката корона на своя достоенъ синъ. Младиятъ принцъ съ чувство на една дълбока отговорностъ за сждбата на народа, намиращъ се подъ неговия скиптъръ, прие короната съ вѣра за едно свѣтло бждеще. И, наистина, той стана царъ.

Дълбокиятъ му проникателенъ погледъ обхващаше цѣлата страна и долавяше нуждитѣ на своя народъ. Създаде закони, образецъ на мждрость, лъхаци свѣжестъ свобода и милость. Но чувството за справедливостъ не бѣше озарило още човѣшката сжщина, всѣки схващаше себе си като нѣкакъвъ центъръ, спрѣмо когото всички задължени — тѣ не разбираха доброто. Затова, всѣки день виждаме, младиятъ царъ, да се откъртва по една клонка отъ образа на неговия идеалъ, а тѣзи клонки бѣха живи, и съ остри болки отбѣлѣзваха своята смъртъ, а смъртъта на чиститѣ носѣше смъртъта на цѣлото. Така стана необходимо да признае своята невъзможностъ. Дълбоки брѣчки изрѣзаха челото му итой се потопи въ царството на мисълта и възпоменанията. Спомни си и за двата образа подъ високитѣ стѣни на голѣмия градъ, и

сълзи за първи път се порониха отъ неговитѣ царствени очи. Свѣтлата фигура на любимия му Учителъ отново се изправи прѣдъ него, за първи път слѣдъ онзи моментъ, подъ високитѣ стѣни на града — прѣгърна го и каза: „Дѣте, ти разбра — Великитѣ нѣща въ вѣковетѣ се създаватъ.“

Сутринята и прѣзъ цѣлиятъ день, царятъ не се видѣ. Безпоясана се дворцовѣтъ хора, но никой не посмѣя да похлопа, пазачитѣ твърдѣха, че той не е излизалъ. Дойде вечерята, ношътa, ново утро, а вратата не се отваряше, и стаята все тиха бѣше. Рѣши се да се похлопа. Многократно сториха това, но никакъвъ отговоръ. Натиснаха бравата, и вратата леко се отвори, тя не бѣше заключена, тишина цареше и никждѣ образа на любимия владетѣль не изпълни пространството, той не бѣ тукъ. Вsrѣдъ масата едно бѣло листче обърна внимание на влѣзлитѣ. Жадно го грабнаха и прочетоха „Юлетяирпъ, приеми короната, и азъ ще ти бжда благодаренъ“.

Години слѣдъ това мѣлва се носѣше за единъ новъ пророкъ, да сѣе миръ и радостъ.

Н. Д.

Вѣсти и книжнина.

ОПИТИ НА Г-ЖА Д-РЪ КОЛИСКО ЗА СЛЪНЧЕВОТО ДѢЙСТВИЕ ВЪРХУ ЗЕМНИТѢ ВЕЩЕСТВА. Има връзка между земнитѣ метали и небеснитѣ тѣла.

Тукъ изпжкватъ много интересни въпроси; какъ, напр. реагиратъ земнитѣ вещества на единъ съвпадъ на Слънцето и Сатурна? Или какъ реагиратъ тѣ на едно слънчево затъмнѣние?

Г-жа Д-ръ Колиско се е постарала да покаже експериментално дѣйствиата на слънчевото затъмнѣние на 27 юний 1927 година върху земнитѣ метали

Гя е приготвила разтворъ отъ злато, разтворъ отъ злато и сребро,

разтворъ отъ злато и калай, Тѣзи разтвори били направени по методъ отъ самата нея намѣренъ. И тя е констатирала аномалности въ тѣзи разтвори поради затъмнѣнието Въ врѣме на затъмнѣнието въ разтворитѣ царува безредие, хаосъ. Чакъ на 5 юлий, т. е една седмица слѣдъ затъмнѣнието разтворитѣ ставатъ отново нормални. Нейниятъ трудъ върху тѣзи опити е издаденъ отъ книгоиздателството Orient — Occident — Verlag въ Щутгартъ и е снабдено съ рисунки, отъ които три цвѣтни.

Тѣзи опити не пораждасть ли у астронома слднитѣ въпроси:

Що дѣйствава между Слънцето и Луната, между Слънцето и Юпитеръ въ време на затъмнението, прѣди и слѣдъ него за да прѣдизвика то безредие, слабостъ и особѣни реакции въ земнитѣ вещества. (Г-жа Колиско е правила опити съ злато, сребро и калай, тѣ окултно съотвѣтсвуватъ на Слънцето, Луната и Юпитеръ).

ОКУЛТНОТО ДВИЖЕНИЕ ВЪ БЕЛГИЯ. Въ Брюкселъ сж организирани лекции върху окултнитѣ науки. Напр., г-ца Е. Врееде е говорила върху: „Зодиакалнитѣ знакове прѣзъ вѣковетѣ“. Д-ръ Е. Колиско е говорилъ на тема: „Човѣшкятъ организъмъ и отношенията му съ вселената отъ окултно гледище“ и „Врѣзки между планетитѣ и човѣшкия организъмъ“ и пр..

АНТРОПОСОВСКИ КОНГРЕСЪ.

Той се е състоялъ прѣзъ октомврий 1927 година въ Виена.

ИЗЪ ЖИВОТА НА СВОБОДНОТО ВАЛДОРФСКО УЧИЛИЩЕ. Неговиятъ бюлетинъ отъ тая учебна година излиза вече като списание. То е двумѣсечно. Списанието редовно ще дава рисунки отъ художественото обучение въ Валдорфското училище. Редакторка е Д-ръ Каролина Фонъ Хайдебрандъ, учителка въ сжщото училище.

Щутгартската община е отпуснала

сума за издигане на нова тройка при училището. Това показва, че широкитѣ кръгове все повече се проникватъ отъ разбиране на задачитѣ и значението на училището. Но съ това не се отнема никакъ отъ свободата на Валдорфското училище. То си остава напълно независимо и свободно.

Родителитѣ на Валдорфскитѣ ученици сж основали „Валдорфска община“ — Щутгартъ.

Получени сж въ редакцията слѣднитѣ списания и книги:

1. Учителска мисль, г. 9 кн. 3

2. Наковалня — редовно се получ.

3. Покровителъ на животнитѣ г. 4 к. 1.

4. Отъ „Натурфилосовско четиво — Отъ Гърцитѣ до Дарвина.

5. Занони — романъ отъ Е. Булверъ Литонъ — Излѣзли сж 15 брошури и всѣка струва 3 лв. Абонаментътъ за цѣлия романъ е 80 лева.

6. Есперантска библиотека подъ надсловъ „NOVA CULTURO“ започва да излиза наскоро въ Бургазъ. Абонаментъ за България 40 лева за 10 номера. Подробно-сти при поискване. Адресъ: Атанасъ Николовъ, ул. Царъ Иванъ Шишманъ 19 — Бургазъ.

7. Стопански прѣгледъ и домакинство, г. 16 кн. 1.

СЪДЪРЖАНКЕ НА ПЪРВА КНИГА:

1. Гладътъ.
2. Истинскиятъ идеалъ на човѣка
3. Практиченъ Окултизъмъ — А. Бертоли.
4. Животътъ на човѣка въ околото — *.*.
5. Разумността въ природата и въ човѣка — Б. Боевъ.
6. Науката за човѣшката физиономия.
7. Отъ планината.
8. И, наистина, той стана царъ. — Н. Д.

Молимъ всички, на които е изпратена настоящата първа книжка отъ четвъртата годишнина на списанието ЖИТНО ЗЪРНО, и не желаятъ да станатъ абонати за презъ годи ата, да я повърнатъ обратно въ редакцията, а ония, които желаятъ да станатъ такива, да съобщатъ своеврѣменно това.

Зовемъ всички които смѣтатъ че ЖИТНО ЗЪРНО разнася въ обществото свѣтлина на едно духовно схващане, което може да обнови живота — да се погрижатъ за неговото по-широко разпространение, като запишатъ, поне още по единъ абонатъ,

Продължава се подписката за записване за четвъртата годишнина на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“, Годишенъ абонаментъ 60 лева.

Редакция „Сборище“ 24, София.

ОТДЕЛНА КНИЖКА 7 ЛЕВА.